

Acolorides germinar (2009)

“Des d’un bon principi sento amb el nou any l’obertura d’un nou període de llibertat i calma. El desig més sincer és recollir-me en el plaer de la creació, un gest per mi íntim i antic. Per tant retorno a les rutines anteriors, arraconades per un parèntesis d’anys que m’ha permès conèixer, entendre i prendre decisions. I aquest espai de silenci i soledat inicio el text *Acolorides germinar (2009)*.”

En el text descriu aquest espai de rituals, silencis i recollit, com un jardí per les paraules. Sento que els colors, la vida, retornen amb claredat i llum pròpia. La fragilitat i timidesa que mai puc gestionar, s’expressa en l’ús de substantius desarticulats de la sintaxi, com caiguts, volàtils, esquitxats damunt el paper blanc. Llavors de jardí que escampo replantant la meva consciència, la meva intimitat, el meu silenci, la meua soledat”.

del poemari Acolorides germinar (2009).

VIII

botonar veus
dels horts i les vinyes

i criatures creixents
dels rostres i el bestiar

amb llum cluca els seus batecs
tímidament
de raonada i amagatall

i la plantació intensa
de memòria
de paraules cosides
calçant destí
i el germinar
i camí
i calmat

i rutes altes i obertes
les tiges i els somnis
d’heura filant saltvatge

i desvergonyida la cridòria
d'infantats poncells
per les flors vestits
quant cada verb colpeja
i voluntat i natura

i caigut el cel
ferit de rimes

i atrapats amb la tendresa
d'horitzons i vents i turmenta

i roigs trenant matines
cada jorn
desnuant l'obscur

i del poeta les febres venint

i escrites passen
nits antigues

IX

del ventre insospitada
germinar retalls
bategant paraules sospirs
i gemecs de silencis

i romandre a la espera
el cal·lígraf oient
de la veu dita

l'orador difós
i una penombra rompent-se
i cerimònies de verb
isolada nit del rumb
en les mars llunyanes
navegant de l'absent
ocórrer el testimoni
del murmur
en els murs del nítid
blanc immaculat
de l'oblidada